

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

► Gent a la porta de Santa Maria del Mar, dimarts a la nit.

Esglaons gratis per veure la ciutat

Va ser gràcies a l'atzar que em vaig trobar dos músics que estaven asseguts a les escales de Santa Maria del Mar. Anaven radiant amb molt d'humor les anades i vingudes dels que passaven per la plaça. Parlant em van explicar que aquesta escalinata gòtica s'ha convertit en un punt de trobada per als barcelonins. Ja fa temps, em van dir, que la sortida del metro de plaça de Catalunya –o el clàssic «Quedem davant del Zuric»– havia canviat per aquest escenari més novel·lesc que una sortida de metro.

Millor opció que dret davant d'un bar o en un centre comercial, vaig pensar. Dimecres de la setmana passada esperava allà una amiga que no trobava aparcament per deixar el seu *bicing*. Aquesta setmana, era la cinquena vegada que algú arribava tard a una cita amb mi per aquesta mateixa raó. En els 15 minuts que la vaig esperar vaig xerrar amb els dos músics i, tal com feien ells, em vaig posar a observar qui passava i, sobretot, qui s'asseia donant l'esquena a l'església. Als esglaons hi havia turistes; barcelonins que esperaven altres barcelonins, i barcelonins que, igual que els músics, els utilitzaven com a mirador.

Al cap de cinc minuts ja m'havia assegut, feia balancejar les cames i treia la llibreta. Reposava en una església que es va construir quan la pesta (*Yersinia pestis*) acabava de fer estralls a Barcelona i observava aquesta societat hiperconnectada que caminava davant nostre: fins a tres pares van passar mirant fixament un iPad amb el mapa de la zona a la pantalla. Ja no hi ha mapes doblegats. Els joves no deixaven de fer-hi fotos amb el seu iPhone. No pregun-

«Estic a l'atur i seure's aquí surt gratis. És un plaer veure passar gent de tota mena»

taven en quin segle es va construir l'església. Vint segles després que l'església s'alcés en l'emplaçament d'una sepultura que es remunta al segle I dC sobraven les paraules i les explicacions: s'aturaven i es feien la foto els uns als altres o bé només disparaven aquí i allà.

A la plaça de Santa Maria, un músic de carrer o més aviat un senyor amb un altaveu amb rodetes mo-

sa de **Freddie Mercury** cantava que vol ser lliure. Al costat nostre hi havia el clàssic grup d'amigues de visita que esperen un amic que viu a Barcelona. Per l'accent, vaig deduir que les dues noies eren caraquenyes. Les turistes angleses s'aturaven davant seu per preguntar-los on havien comprat la granota amb estampat de lleopard que duïa una d'elles. Més que el lleopard, el que delatava que no viuen en aquesta Barcelona empedrada eren els talons tipus Everest. L'amic arribava i, deia, els ensenyaria «la Ribera».

Això va passar la setmana passada i em vaig quedar pensant si, més que un nou punt de trobada, aquest deu ser un lloc on els barcelonins van per continuar disfrutant d'una àgora gratis. L'església sempre ha tingut fama de ser la més apreciada pel poble. Des d'aquella nit, hi he tornat un parell de vespres i, en cada ocasió, m'he topat amb un barceloní amb l'actitud pròpia de l'etnògraf urbà. Dilluns, la **Marisa** esperava una amiga i disfrutava veient com els turistes se saben de memòria *L'església del mar*. Havia quedat per anar de copes i en aquesta escala, deia, «una pot esperar de franc». Ahir el **David** fumava un cigarret assegut al segon esglaó (començant per dalt): «Estic a l'atur: seure aquí surt gratis i sempre és divertit veure com passa gent de tota mena». Com els músics, s'havia assegut pel plaer de l'observació. No he tornat a veure els músics; suposo que algun dia apareixeran pel mirador. ≡